

[Helge Adam Møller]

der man i dag baseballkøller, knojern og knive, og vi ser utallige tilfælde, hvor helt tilfældige og sagesløse mennesker bliver slået ned og bagefter gennemsparket til ukendelighed. Det er kendsgerningerne, og Det Konservative Folkeparti hverken vil eller kan acceptere denne udvikling. Vi finder derfor, at straffene for vold er alt for lave.

Vi kan helt støtte, at strafferammerne – og det er altså det lovforslag, som De Konservative og Venstre har fremsat, jeg starter med at omtale – i alle tre voldsparagraffer øges markant, og at vold generelt skal straffes en tredjedel hårdere, end man gør i dag.

Der er nogle, der siger, at man ikke opnår noget ved at straffe voldsmænd hårdere. Jeg er ganske uenig. Ved at skærpe straffene opnår vi i hvert fald tre ting. Vi opnår, at vi markerer, at samfundet overhovedet ikke vil acceptere voldskriminaliteten. Vi giver også, da straffen jo er samfundets sanktion mod de kriminelle, et klart signal om, med hvilken alvor samfundet ser på volden, og endelig opnår vi, at voldens uskyldige ofre kan se, at deres lidelser tages alvorligt; det kniber det med i dag.

Konkluderende kan jeg sige, at skærpede straffe i voldssager vil have en præventiv betydning, og det vil være afgørende for befolkningens retsfølelse.

Så vender jeg mig til de anonyme vidner. Jeg mener, at det er på tide at få genindført den mulighed for anonym vidneførsel, som eksisterede indtil 1986. Det kan ikke være rigtigt, at den unge mor, som har hentet sine to børn i børnehaven, er på vej hjem i bil og helt tilfældigt oplever to eller tre rockere i gang med at slå en sagesløs mand til invalid, ikke får mulighed for at afgive vidneforklaring, uden at voldsmændene skal have hendes navn og adresse. Hvorfor skal de det? Det er urimeligt! Anonyme vidner må være en mulighed!

Det er da også indlysende rigtigt, at der, som både De Konservative og Venstre lægger op til i forslaget, må være en mulighed for at varetægtsfængsle folk, der begår spritdrab eller alvorligt kvæster et andet menneske. Kan vi tolerere, at en mand i en stor brandert sætter sig ind i sin bil, kører af sted og slår et eller flere helt sagesløse mennesker ihjel og så 8, 10 eller 12 timer efter, når branderten er forduftet, kan være på fri fod, mens ofrene måske skal begraves to eller tre dage efter? Er det i overens-

stemmelse med vores retsfølelse? Nej, det er det ikke. Det er en hån mod offeret, det er en hån mod de efterladte.

Så vender jeg mig til regeringens forslag om bekæmpelse af vold. Det indeholder gode forslag, det indeholder dårlige forslag, og det indeholder forslag, der er for svage. Samlet må jeg konstatere, at det er et for lille skridt på vejen mod større retssikkerhed. Lovforslaget mangler efter konservativ opfattelse mange ting, for at det kan være tilfredsstillende.

Men lad mig først meget kort om de gode forslag sige, at mange af dem var med i den tidligere justitsministers redegørelse fra oktober sidste år. Det bliver de selvfølgelig ikke mindre gode af. Vi synes, det er godt, at der bliver mulighed for at varetægtsfængsle personer, der udsætter vidner for vold eller trusler. Vi synes også, det er godt og rigtigt, at retten sikrer, at vidner, som er udsat for vold eller trusler, kan få beskikket en advokat. Vi synes, det er godt, at der bliver mulighed for at give erstatning til eksempelvis langturschauffører, som bliver udsat for vold i udlandet i forbindelse med deres erhverv, og vi synes, det er godt, at man lægger op til en hurtigere behandling af voldssager hos politi, anklagemyndighed og domstole. Man kan regne med hundrede procents konservativ støtte til alt, hvad der kan forkorte sagsbehandlingstiden.

Lad mig tage et aktuelt eksempel, et sørgeligt eksempel: Det kan og bør ikke være rigtigt, at eksempelvis Lars Seibert-sagen, hvor mordet sker i februar, først kommer til dom i november – 9 måneder efter. Det må vi kunne gøre bedre. Det lægger justitsministerens forslag op til. Vi tilsiger fuld støtte.

Så om de dårlige forslag. Vi tror ikke på forsøgsordningen med konfliktråd, altså at offeret skal møde sin gerningsmand ansigt til ansigt. Jeg tror, der er nogle ting, man ikke kan snakke sig fra. Jeg tror, det vil være en kolossal belastning for offeret, at han eller hun skal møde den, der har slået vedkommende ned og måske gjort det meget grundigt. Jeg ved godt, at det er en frivillig ordning, men jeg kan frygte, at en del ofre, når de får præsenteret tilbudet, siger: Nå ja, det må vi nok hellere. Så går de i virkeligheden med til noget, som de inderst inde ikke har lyst til, og så får de en oplevelse en gang til af en vold, som de snarere skulle glemme. Jeg mener også, at erfaringerne fra udlandet